

host

kateřina
tučková

žitkovské
bohyně

host

brno 2012

kateřina
tučková
- - - - -
žitkovské
bohyně

© Kateřina Tučková, 2012

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2012 (elektronické vydání)

Fotografie s. 158 © SOKA Uherské Hradiště

Fotografie s. 408 © MAFRA, a. s.

ISBN 978-80-7294-649-5 (formát PDF)

ISBN 978-80-7294-650-1 (formát ePub)

ISBN 978-80-7294-651-8 (formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-652-5 (formát MobiPocket)

Dovnitř není pořádně vidět. Stoupá si na špičky, aby s nosíkem přilepeným na sklo nahlédla za záclonu zavěšenou z půlky okna. Mezi bohatými hlavicemi pelargonií, které se jindy kývají vyvěšené ven a dnes jsou z nepochopitelného důvodu uvězněné za skleněnými tabulkami, je tma. Ale ta tam bývá skoro vždycky. Malými okénky proniká do domu světlo jen za jasného dne.

Otočí se, aby přehlédla cestu stoupající k jejich chalupě. Surmena se taktak šourá, odjakživa nemůže na nohy a Jakoubek jí taky nepřidává. Je těžký, ona to ví, sama ho už skoro neunes.

Znovu se obrátí k oknu. Zdá se jí, že vidí nohy. Zpoza pece vykukují nohy, sotva od kolen dolů, ale ano, jsou to nohy obuté v těžkých černých holínách.

— Vidím nohy! Tatínek je doma! křikne za sebe na Surmenu. — Tak přece je doma!

— Počkej, uхни, odsune ji Surmena s Jakoubkem v náručí, když konečně vystoupá až k ní. Dlaní si zacloní oči a přitiskne tvář k nejvyšší tabulce.

— No ba, je tam, Holomek.

Narovná se, nadhodí si Jakoubka na lokti a řekne: — Tak pojď, a když se otáčí, ještě je slyšet, jak si pro sebe mumlá: — Ten ať si mě nepřeje, ožrala.

Rázným krokem se vydá kolem hrubě nahozených zdí, ona těsně za jejími sukněmi. Kroky v mokré rozbředlé půdě čvachtají. Snaží se vsakovat do Surmeniných stop, ale nestačí jejímu rázu. Vrznou vrátka a i ona se jimi prosmýkne. Nechá je otevřené a běží kolem Surmeny ke dveřím domu, široká aktovka se jí na zádech kolíbá a nad ní poskakují dva štětinaté cúpky už jen s jednou mašlí. Před prahem se zastaví a s očima doširoka otevřenýma, s bradou spadlou se otočí k Surmeně. Vedle dveří stojí špalek, ale sekerka, obvykle v něm zaražená, chybí. Nafouklá těla kočky i kořat tam musí ležet už řadu hodin.

— To je Micka, řekne překvapeně, — to je naše Micka. A kořata. Ještě nám je ani nestihla ukázat!

Kočící tělo se vydouvá do tvaru balonu, krvavý otvor krku se hemží mouchami. Těla kořat by se vešla do mističky dlaně. Maličká a plyny dokulata vydutá; kdyby dlaň naklonila, mohla by z ní vypadnout a kutálet se ze svahu dolů, až do Hrozenku. — Ten ožrala, ten prevít, ten si to odskáče, dusí se vztekem Surmena, bere ji tvrdě za rameno, obrací od té krvavé scény a tlačí do dveří, dovnitř, do malé předsíně.

— Otrí si boty, ať nenaděláš, řekne jí nazlobeně, ale není třeba, ona stojí, pomalu šoupe nohama o rohožku a otáčí se, aby ještě zahlédla to, co zbylo z Micky.

— Nedívej se tam, budeš mít zlé sny! přikazuje Surmena a Dora se jako o překot rozběhne předsíní. Ve dveřích do světlice do Surmeny vrazí. Nekonečný zlomek vteřiny, v níž se v letu posledního kroku prosmýkne mezi Surmeniným bokem

a rámem dveří a dokončí svůj drobný krok s pohledem náhle připoutaným k prkenné podlaze. Vedle tatínkových nohou leží maminka, sukni má vykasanou nad stehna a kolem ní, všude kolem ní kaluž temné, zaschlé krve. Ticho. A oni tři ve dveřích jako sousoší.

— Vééén! projede jí najednou jako ostří nože Surmenin vysoký hlas, škubne jí, až celá poskočí, klepne hlavičkou o futra a běží ven, nohy o sebe škobrtají, div že neupadne. Za sebou slyší Jakoubkův vyděšený pláč a Surmenin křik, který se zasekl na jediném slově: — Vééén! Ven! A ona běží, kolem Micky a jejích koťat, podél dřevěného plotu, proběhne vrátky, běží okolo chalupy, po cestě rozmoklé letním deštěm, cestou dolů, dál. Až k Surmeninu. Tam se zastaví, způsobně otevře a zavře vrátka a pomalým krokem jako vždycky zajde k lavičce na náspí. Usadí se a s pohledem upřeným do protějšího kopce čeká. Vidí, jak cestou, kterou právě běžela, pajdá Surmena ohnutá Jakoubkovou tíží, ale rychle, tak rychle, jak ji ještě nikdy neviděla. A už se k ní nese bratrův pláč i Surmenino supění.

Surmena ztěžka dosedne na lavici a s jednou rukou na Jakoubkově hlavě a druhou na jejím rameni je konejší.

— To nic, to nic, říká.

Ale ona jí nevěří. To není nic, toto.

Slunce už zapadlo a do hor se vkrádá tma. Sedí na lavičce a Jakoubkův pláč pomalu utichá, jen tu a tam ještě vybublá v drobném, trhaném vzlyku. Za chvíli už Dora slyší jen jeho pravidelný dech šramotící soplíkem. Surmena už oddechuje klidně, ale ruka objímající Dořina ramínka opásaná řemeny aktovky se jí stále chvěje. Na těch řemenech jsou velké červené odrazky, tak jak si přála. Velké červené placky, které odrážejí světlo, když na ně někdo posvítí, takové, jaké mají děcka zdola,

z Hrozenku. Jely pro tu brašnu s maminkou až do Uherského Brodu, to bylo minulé léto.

Nad jejich chalupou na protějším svahu se už setmělo, noc se vynořila zpoza kopce v pomalém, nezastavitelném proudu, jako by ji někdo vyléval od Bojkovic.

— Zůstanete u mě, řekne pak Surmena.

A když ji ukládá do dek a vydělaných ovčích kůží za pecí, do tepla, které se rozlévá všude kolem ní a po spařeném máku i v útrokách jejího žaludku, stačí Dora ještě zaslechnout: — Nic se neboj, však my to spolu zvládneme. Budeš mi dělat *andzjela*. A budeš se mít dobře. Uvidíš.

ČÁST I

Surmena

Dlouho si myslela, že tou událostí začalo všechno jejich trápení. Jenže ono to vůbec nezačalo tehdy, v tom okamžiku, kdy stáli ve dveřích chalupy na kopravazské kopanici a zírali na těla rodičů. Dora nebyla tak hloupá, aby ze vzrušených tváří vesničanů nevyčetla, že to začalo už kdysi dávno, tak dávno, kam její krátká paměť zdaleka nesahala. Neošálily ji jejich zkormoucené obličejy a řeči jako: — Taková nešťastná náhoda! nebo: — Proč se to stalo zrovna vám!? Neobalamutili ji, protože i ona byla součástí toho celku, cítila s ním, dýchala s ním. A i když se snažili sebevíc, i k ní to zkrátka časem prosáklo, to, co se neslo šeptandou za jejími zády, totiž to, že to do sebe přesně zapadá, že se to muselo stát nějak takto. Takto, nebo možná trochu jinak, ale zkrátka podobně nešťastným způsobem. Protože i její matka byla bohyně a žádná bohyně nemá lehký osud.

Na druhou stranu, toto zřejmě překračovalo všechny meze, pochopila Dora, když jednou zaslechla, že pod sekerou neskončila žádná, co znala tajemství bohování, už víc než tři sta let.

Tak proč její matka? ptala se pak pořád dokola, ale odpověď nedostala. Nikdo o tom nechtěl mluvit. Kdykoli na to